

Toroczkay András

Viasz I.

A raktárból behordjuk a
szarkofágfejeket, még hidegek.

A maszkokon megfeszül az arckifejezés.

Teremtőikkel lassan,
munkafázisról munkafázisra
barátkoznak.

A fejből ki kell szórni
a macskahúgyszagú homokot.
Középen, a vágás mentén kiszedni
az összes a gipszbe lőtt taktörtényt.
Aztán, mint a Kinder-tojást, kettéveszíteni.
Benne a gumit
válasszuk le a szarkofágról.
A forró viasz abba folyik majd bele.
Ott fog megdermedni,
Ott fog megszületni az arc.
A mester, a műfogsoros, kopasz Bosch-figura
és két gnóm fia abba vésték a vonásokat.
Kívülről csak azt látni,
mi a neve, hogy gyerek-e,
vagyfelnőtt.

Belül viszont a szakértő szemnek
bibírcsók-szintig előre jósolható minden.

De a gumimaszkot előbb jól le kell tisztogatni,
és újra összeragasztani a gipsszel,
hogy ne „húzzon be”, hogy ne legyen horpadt sehol.
A fülnél és az orrnál óvatosan leválasztani,
szét ne szakadjon. A megkínzottaknál
a nyelv mindig veszélyesen kilóg.

Furcsa, de őket legyártani
mindig nagyobb kihívás.

Viasz II.

Láttam egy hatalmas, újságpapírba csomagolt embriót.

Én az anyaméhet készítettem éppen.
A rózsaszín szirupba áztatott papírt simítottam,
hogy ne kerüljön levegő a papír és a hungarocell közé.

A Klubrádiót hallgattuk közben. Ők már harminc, ötven éve.
Pistivel ügyetlenek vagyunk, leszidnak.
Mégis csönd. Tegnap egy lábszárcsontot
kasíroztunk a TV-nek.

Füstsűrő nélküli cigaretta, gőzölgő viasz.
Azt mondják, minél homályosabb belül, annál jobb.
A műhely utcájában klónkatona áll az egyik erkélyen.
Megszökött a műhelyből – röhögünk Pistivel.
Mintha csak azért szólt volna, hogy van ez a munka,
lássa magát kívülről.

A mester és két fia hamarosan leteremtenek minket.